

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2013

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 519/2012
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené - v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a práv čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu jeho rozsudkom a jeho konaním.</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím riaditeľa colného úradu bol sťažovateľ podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“) prepustený zo služobného pomeru colníka pre porušenie základných povinností colníka podľa § 44 ods. 3 písm. a), b), g) a h) zákona o štátnej službe colníkov zvlášť hrubým spôsobom.</p> <p>Proti rozhodnutiu riaditeľa colného úradu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol riaditeľ colného riaditeľstva rozhodnutím tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie riaditeľa colného úradu potvrdil.</p> <p>Proti rozhodnutiu riaditeľa colného riaditeľstva podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namieta predovšetkým to, že rozhodnutia riaditeľa colného úradu a riaditeľa colného riaditeľstva a následne aj namietané rozsudky všeobecných súdov vychádzajú z dôkazov z trestného konania, ktoré mali byť nezákonne použité v správnom konaní.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že správne orgány rozhodli na základe jediného dôkazu – úradného záznamu vyhotoveného riaditeľom colného úradu na základe obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní. Sťažovateľ namieta</p> <ol style="list-style-type: none">spôsob získania tohto dôkazu,jeho použiteľnosť v správnom konaní aspôsob, akým bol tento dôkaz vykonaný v správnom konaní a v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom. <p>K bodu a) Sťažovateľ tvrdí, že</p> <ul style="list-style-type: none">- riaditeľovi colného úradu bolo umožnené nazrieť do vyšetrovacieho spisu v rozpore s § 69 Trestného poriadku,- obrazovo-zvukový záznam bol sprístupnený pred začatím správneho konania,

	<p>- v čase sprístupnenia obrazovo-zvukového záznamu tento nemal povahu trestno-procesného dôkazu, pretože nebol odtajnený, odposluch nebol ukončený a v spise nebol doslovný prepis záznamu,</p> <p>- rozhovory na obrazovo-zvukovom zázname boli čiastočne v maďarskom a tiež v ukrajinskom jazyku, pričom riaditeľ colného úradu maďarský jazyk neovláda. Úradný preklad rozhovorov bol vyhotovený len v trestnom konaní 9 mesiacov po prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru colníka.</p> <p>K bodu b) Sťažovateľ tiež tvrdí, že informačno-technické prostriedky možno použiť spôsobom a na ciele, ktoré sú prípustné podľa Trestného poriadku a zákona o ochrane pred odpočúvaním. Poukazuje na to, že príkaz sudcu pre prípravné konanie na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov sa vydáva pre konkrétnu trestnú vec a na konkrétnu právnu kvalifikáciu. Podmienky použitia obrazovo-zvukového záznamu v inom trestnom konaní ako dôkaz sú prísne vymedzené v Trestnom poriadku (§ 114 ods. 7).</p> <p>Sťažovateľ tvrdí, že obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní nemožno použiť v administratívnom konaní. Použitím obrazovo-zvukového záznamu v administratívnom konaní malo dôjsť k zásahu do jeho práva na súkromie podľa čl. 8 dohovoru, ktorý nebol legálny, legitímny a nesplňal ani podmienku proporcionality.</p> <p>K bodu c) Sťažovateľ tiež namieta, že v konaní pred správnymi orgánmi a na krajskom súde a najvyššom súde nemal možnosť vyjadriť sa k predmetnému obrazovo-zvukovému záznamu.</p> <p>Najvyššiemu súdu „vytýka“ tiež to, že</p> <ul style="list-style-type: none"> - rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím mu nedal možnosť vyjadriť sa k obrazovo-zvukovému záznamu. Sťažovateľ poukazuje na to, že nemal možnosť sa vyjadriť k tomuto dôkazu ani v konaní pred krajským súdom; - v odôvodnení namietaného rozsudku nereagoval na námietky a argumentáciu sťažovateľa a relevantným spôsobom sa s ňou nevysporiadal; - sa nevysporiadal so svojím predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým rozhodol odlišne v prakticky identickej veci. <p>Sťažovateľ v sťažnosti uvádza pomerne rozsiahlu argumentáciu, na základe ktorej preukazuje, že obrazovo-zvukový záznam nebol v trestnom konaní získaný zákonným spôsobom (napr. z dôvodu, že príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov nemal náležitosti podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku a pod.).</p> <p>Sťažovateľ v podaniach, ktoré doručil po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, uvádza skutočnosti, ktoré sa týkajú postupu a rozhodnutí správnych orgánov. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta</p> <ul style="list-style-type: none"> - vymedzenie skutkov v rozhodnutiach správnych orgánov, - nepredloženie úplného zažurnalizovaného spisu na nahliadnutie správnymi orgánmi, - uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 193 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov, pretože riaditeľ colného úradu sa musel dozvedieť o dôvode prepustenia vzhľadom na to, že evidentne poskytol súčinnosť pri inštalovaní technických prostriedkov v priestoroch colnice a následne pri stotožnení osôb z obrazovo-zvukového záznamu.
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny</p> <p>V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli.</p> <p>Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.</p> <p>Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v sťažnosti ústavný súd</p>

konštatuje, že rozhodujúce sú jeho námietky, ktoré sa týkajú obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní a jeho použitia v správnom konaní.

Uvedené námietky sú totiž logicky a vecne prepojené a je potrebné skúmať ich v poradí, ktoré rešpektuje ich vzájomný vzťah. Z tohto pohľadu je rozhodujúce skúmať v prvom rade námietku použiteľnosti obrazovo-zvukového záznamu v správnom konaní, teda námietku prípustnosti tohto dôkazu v namietanom správnom konaní.

Až následne má zmysel skúmať, či spôsob získania tohto dôkazu pre účely správneho konania bol v súlade s právnymi predpismi (teda nahliadnutie riaditeľa colného úradu do trestného spisu, vyhotovenie úradného záznamu a pod.), a tiež, či tento dôkaz bol vykonaný v správnom konaní, prípadne krajským súdom a najvyšším súdom spôsobom, ktorý bol zákonný a ústavne udržateľný (či sťažovateľ bol oboznámený s predmetným dôkazom, či mal dostatočnú možnosť sa k tomuto dôkazu vyjadriť a pod.).

Ústavný súd tiež konštatuje, že v tomto konaní nie je jeho úlohou preskúmať zákonnosť použitia informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi. Nie je preto oprávnený skúmať, či boli splnené podmienky a postup, ktorý Trestný poriadok vyžaduje na nariadenie a vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov (§ 114 Trestného poriadku). Predmetom tohto konania je hodnotenie ústavnej udržateľnosti postupu najvyššieho súdu a jeho namietaného rozsudku, ktorý preskúmaval postup a rozhodnutie krajského súdu vydaného v správnom súdnictve a príslušných správnych orgánov v súvislosti s prepustením sťažovateľa zo služobného pomeru colníka, avšak nie postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré je vedené proti sťažovateľovi.

Pokiaľ sťažovateľ namieta určenie začiatku počítania plynutia subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 193 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov (nepredloženie úplného žurnalizovaného spisu), ústavný súd uvádza, že túto skutočnosť mal uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi, a nie až v dodatkoch k svojej sťažnosti ústavnému súdu. O to viac, že aj v konaní pred všeobecnými súdmi bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

Keďže sťažovateľ nevyužil možnosť súdneho prieskumu tejto otázky v konaní pred všeobecnými súdmi, všeobecné súdy nemohli nahradiť jeho procesnú aktivitu svojou vlastnou. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

Ústavný súd skúmal v prvom rade námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu v správnom konaní, teda námietku, že použitím tohto dôkazu získaného v trestnom konaní boli porušené označené základné práva sťažovateľa podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru.

Podstatou sťažovateľovej argumentácie je tvrdenie, podľa ktorého v namietanom konaní nemožno použiť úradný záznam vyhotovený z obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní.

Najvyšší súd a krajský súd argumentovali tým, že § 227 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe colníkov umožňoval úradný záznam, prípadne aj obrazovo-zvukový záznam použiť ako dôkaz, pretože ako dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, t. j. aj dôkaz, ktorý bol získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t. j. aj v trestnom konaní.

Sťažovateľ namieta, že vyhotovenie úradného záznamu na podklade obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní, a teda v zásade použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v konaní o prepustenie zo služobného pomeru týmto spôsobom porušilo jeho základné práva podľa ústavy a listiny, ako aj práva dohovoru.

Z ustanovení Trestného poriadku a zákona o ochrane pred odpočúvaním možno urobiť záver, že použitie informačno-technických prostriedkov sa považuje za zásah do súkromia bez ohľadu na to, či k ich použitiu dochádza v súkromných alebo pracovných (služobných) priestoroch.

V týchto súvislostiach je z ústavného hľadiska relevantná námietka sťažovateľa, podľa ktorej nemožno použiť obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní (resp. úradného záznamu vyhotoveného na jeho podklade) v inom (správnom) konaní.

Najvyšší súd v spojení s krajským súdom reagovali na túto námietku v zásade zhodne – všeobecne poukázali na § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov s tým,

že postup správnych orgánov považovali na tomto základe za zákonný.

S konštatovaním najvyššieho súdu a krajského súdu v zásade možno súhlasiť – podľa § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí. Takýmto prostriedkom je nepochybne aj obrazovo-zvukový záznam. Ani sťažovateľ vo všeobecnej rovine tento záver všeobecných súdov nenapáda. Sťažovateľ však namieta (s odvolaním sa na úplné znenie tohto ustanovenia, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť iba také prostriedky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi), že použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v danom prípade bolo treba považovať za nepovolené.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu je zrejmé, že všeobecné súdy reagovali na námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v správnom konaní len všeobecným poukázaním na § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov.

Najvyšší súd a ani krajský súd nezaujali žiadne stanovisko k otázke vzájomného vzťahu medzi § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov na jednej strane a § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej.

Ústavný súd je toho názoru, že záver o legalite zásahu možno urobiť až na základe dôsledného preskúmania vzájomného vzťahu § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov na jednej strane a § 114 Trestného poriadku a príslušných ustanovení zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej, čo zásadne patrí do pôsobnosti všeobecných súdov. Formulovanie výslovného právneho názoru k tejto otázke považuje ústavný súd za zásadné pre ďalší postup najvyššieho súdu. Skúmanie legitimacy a proporcionality zásahu prichádza totiž do úvahy až po konštatovaní legality zásahu.

Pretože táto otázka bola a aj je rozhodujúca nielen pre posúdenie zákonnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v správnom konaní, ale aj posúdenie, či ním mohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa, bolo povinnosťou najvyššieho súdu podať ústavne konformný výklad k aplikácii dvoch kolidujúcich právnych úprav rovnakého stupňa právnej sily.

Bez neho je totiž rozsudok najvyššieho súdu nedostatočne odôvodnený, čo spôsobuje v konečnom dôsledku jeho nepreskúmateľnosť. Bez zaujatia stanoviska k tejto kľúčovej právnej otázke relevantnej pre posúdenie ústavnosti namietaného rozhodnutia takéto odôvodnenie neposkytuje ústavne udržateľný podklad pre namietaný rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vychádzajúc z toho, že otázka prípustnosti obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v inom (správnom) konaní bola rozhodujúca, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať ďalšími námietkami sťažovateľa.

Súčasne stratila opodstatnenie námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny v súvislosti s vykonaním dokazovania obrazovo-zvukovým záznamom v jeho neprítomnosti na pojednávaní krajského súdu a prípadne aj postupom najvyššieho súdu, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa bez nariadenia pojednávania, a preto sa ňou ústavný súd osobitne nezaoberal.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Judikatúra ESĽP teda rozširuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru a rozširuje tak aj význam pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“.

Na druhej strane však konštatuje, že garancie priznané týmto článkom nemusia byť aplikované s rovnakou prísnosťou v týchto nejednoznačných prípadoch. Tento záver je zrejmý vo vzťahu k trestnej zločke čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď ESĽP v rozhodnutí vo veci Jussila proti Fínsku z 23. novembra 2006 uviedol: „*Daňové príplatky sa odlišujú od tvrdého jadra trestného práva, preto prirodzene, garancie trestnej zločky sa nemusia nevyhnutne uplatniť v ich plnej prísnosti.*“ (odsek 43). Tento záver možno aplikovať aj vo vzťahu k civilnej zločke čl. 6 ods. 1 dohovoru s prihliadnutím na charakter prerokúvaného prípadu.

Prihliadajúc na výklad a aplikáciu pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“ v judikatúre ESĽP, dospel ústavný súd k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru, a preto tejto časti sťažovateľa nevyhovelo.

	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a čl. 13 listiny a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru</p> <p>Vzhľadom na to, že čl. 22 ods. 1 ústavy ani čl. 13 listiny a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru neobsahujú v sebe ratione materiae taký spôsob zásahu do súkromia, k akému malo dôjsť v prípade tvrdenom sťažovateľom, nebolo možné vysloviť porušenie ani týchto článkov ústavy, listiny a dohovoru, a preto ústavný súd ani tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom porušené bolo.</u></p> <p><u>Rozsudok najvyššieho súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012 ESRP: Jussila proti Fínsku</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 85/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľudmila Gajdošíková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>4. júla 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovateľka predovšetkým namieta nesprávne právne posúdenie veci najvyšším súdom, ako aj nedostatočné odôvodnenie jeho právneho názoru v označenom rozhodnutí.</p> <p>Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.</p> <p>Podľa sťažovateľky namietaný rozsudok najvyššieho súdu</p> <ul style="list-style-type: none"> - je nepreskúmateľný, vnútorne protirečivý, nekonzistentný, ignorujúci skutkové zistenia uskutočnené v rámci správneho konania, - bez bližšej argumentácie si osvojuje výklad zákona, ktorý je v príkrom rozpore s jasným autentickým znením, ako aj s jeho vlastným výkladom prezentovaným na inom mieste v namietanom rozsudku, ako aj s doterajšou ustálenou rozhodovacou činnosťou správnych orgánov i súdov Slovenskej republiky (nesprávne vykladá § 27 ods. 12 bankého zákona v znení účinnom od 1. januára 2002 o trojročnej lehote pri určení dobývacieho priestoru inej organizácii, - je nepredvídateľný, ničím nepodložený, pretože originálne posudzuje vec rozhodovanú správnymi orgánmi, ako aj krajským súdom, neodôvodnene sa odchyľujúc od znenia bankého zákona a jeho doteraz stabilného výkladu, dospieva k záverom, ktoré nevyplývajú zo žiadneho racionálneho ani logického výkladu.
<p>ratio decidendi</p>	<p>V súvislosti s preskúmaním rozsudku najvyššieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, podľa názoru ústavného súdu treba predovšetkým zohľadniť špecifiká tohto konania (správne súdnictvo).</p> <p>Ústavný súd pre posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu považoval za kľúčové posúdenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoj právny názor o nezákonnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov, ako aj záver o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom, je ústavne konformný.</p> <p>Úlohou ústavného súdu bolo ďalej posúdiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.</p> <p>Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie hlavného bankého úradu, ako aj rozhodnutie obvodného bankého</p>

úradu zrušil a vec vrátil správnym orgánom na ďalšie konanie, je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné.

Podľa ústavného súdu najvyšší súd neopúšťa svoj vlastný právny názor, ako to tvrdí sťažovateľka, naopak, zotráva pri kľúčovom argumente o „*povinnosti správneho orgánu skúmať, či... začal alebo nezačal určený dobývací priestor dobývať v lehote od 1. 1. 2002 do 1. 1. 2005*“.

Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vyložil a aplikoval vo svojom rozsudku § 27 ods. 12 banského zákona, ktorý bol zavedený zákonom č. 558/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) v znení zákona Slovenskej národnej rady č. 498/1991 Zb. (ďalej len „*novela banského zákona*“), účinným od 1. januára 2002 o povinnosti do 3 rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu začať výhradne ložisko dobývať alebo dobývanie neprerušit' na čas dlhší ako 3 roky a vo svojom rozhodnutí uzavrel spor o plynutie 3-ročnej lehoty na dobývanie, pričom nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že táto lehota plynie od 30. novembra 2001 (faktické prerušenie banskej činnosti), ani s názorom žalovaného, že lehota plynie od 1. októbra 2001 (prvotné oznámenie o prerušení banskej činnosti).

Najvyšší súd konštatoval, že v zmysle jeho ustálenej judikatúry 3-ročná lehota zavedená novelou banského zákona platila nielen pre organizácie, ktorým bol určený dobývací priestor po 1. januári 2002, ale aj pre organizácie, ktorým bol určený dobývací priestor pred 1. januárom 2002, s tým, že v druhom prípade a taký bol aj tento prípad 3-ročná lehota začala plynúť od nadobudnutia účinnosti novely banského zákona, t. j. od 1. januára 2002.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal začať s dobývaním výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore najneskôr 1. januára 2005.

Správne konanie o určenie dobývacieho priestoru v inej organizácii bolo začaté pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) v znení neskorších predpisov, urobením prvého úkonu prvostupňového správneho orgánu z 3. januára 2005.

Prvostupňový správny orgán v rámci tohto úkonu oznámil žalobcovi, že 1. októbra 2001 bola prerušená banská činnosť v dobývacom priestore a bola obnovená až 18. novembra 2004, čo je čas dlhší ako 3 roky.

Podľa najvyššieho súdu je zrejmé, že prvostupňový správny orgán uviedol ako dôvod určenia dobývacieho priestoru inej organizácii prerušenie banskej činnosti žalobcu na čas dlhší ako 3 roky, pričom túto lehotu nesprávne počítal od 1. októbra 2001, keďže banský zákon účinný v tom čase žiadnu lehotu na začatie dobývania neustanovoval.

Otázka počítania lehoty nadobúdala na vážnosti v súvislosti s tým, že obvodný banský úrad vydal 31. mája 2004 rozhodnutie o povolení banskej činnosti žalobcovi najneskôr do 13. novembra 2006; pritom 8. decembra 2004 bola vykonaná miestna obhliadka na účel kontroly vykonávania povolenej banskej činnosti v dobývacom banskom priestore. Následne obvodný banský úrad formálne konštatoval márne uplynutie zákonnej lehoty (navyše počítanej nesprávne) a bez dostatočného prieskumu v dobývacom priestore predčasne pristúpil k vyhláseniu výberového konania (30. december 2004) pred uplynutím zákonnej 3-ročnej lehoty a bez vyhodnotenia účinnosti takéhoto postupu určil dobývací priestor inej organizácii.

Z uvedených dôvodov sa najvyšší súd nestotožnil s rozhodnutím krajského súdu a uznal námietky žalobcu za dôvodné, pretože dospel k záveru, že postup žalovaného a napadnuté rozhodnutie nie sú v súlade so zákonom, keďže zistenie skutkového stavu bolo nedostatočné na posúdenie veci, a preto konštatoval existenciu dôvodov na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného „*nesprávne zisteného*“ skutkového stavu ústavný súd tiež uvádza, že podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, t. j. ktorý tu bol v čase rozhodovania žalovaného správneho orgánu o odvolaní proti prvému rozhodnutiu.

Podľa názoru ústavného súdu sa odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu nedá vyčítať svojvoľnosť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od príslušných ustanovení zákona, že by zásadne poprel ich účel a význam.

	<p>V danom prípade výklad dotknutých ustanovení bankského zákona (§ 24 ods. 4 až 10, § 27 ods. 12) vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu o zmene rozhodnutia krajského súdu a o zrušení rozhodnutí správnych orgánov korešponduje so skutkovým stavom, nie je popretím ich zmyslu, a je preto ústavne udržateľný.</p> <p>Pre rozhodnutie ústavného súdu bola podstatná aj informácia o tom, že obvodný bankový úrad aj hlavný bankový úrad sa vysporiadali s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zrušil ich rozhodnutia a vrátil im vec na opätovné rozhodnutie, a že vec bola 6. augusta 2012 právoplatne uzavretá v prospech sťažovateľky nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia hlavného bankového úradu v spojení s rozhodnutím obvodného bankového úradu. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd sťažnosti nevyhovел.</p> <p style="text-align: center;"><u>Ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľky nevyhovuje.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd SR: IV. ÚS 155/2012

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 213/2013
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	22. augusta 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v trestnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o priznaní mu trov obhajoby.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného trestného konania bola tá jeho časť, v ktorej okresný súd rozhodoval o odmene a náhrade hotových výdavkov ustanoveného obhajcu (trovách obhajoby). Ide o bežnú agendu všeobecných súdov, ktoré vykonávajú súdnicstvo v trestných veciach, pričom z právneho a skutkového hľadiska nie je takéto konanie zložitú.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ústavný súd hodnotí ako súčinnosť; sťažovateľ si po zrušení obhajoby bez zbytočného odkladu vyúčtoval trovy obhajoby, a preto v zásade nemohol nijako prispieť svojím správaním ku vzniku priet'ahov pri rozhodovaní o trovách obhajoby. Zo súdneho spisu je nakoniec tiež zrejmé, že okresný súd nevyzýval sťažovateľa na poskytnutie žiadnej súčinnosti (napr. odstránenie nedostatkov podania a pod.), od ktorej by záviselo rozhodnutie o jeho návrhu.</p> <p>3. Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa po podaní sťažnosti ústavnému súdu (29. októbra 2012) uznesením zo 14. júna 2013. Podľa § 553 ods. 5 Trestného poriadku o výške odmeny a náhrady rozhodne na návrh obhajcu alebo zástupcu z radov advokátov, ktorý bol ustanovený poškodenému podľa § 47 ods. 6, orgán činný v trestnom konaní, ktorého rozhodnutím sa trestné stíhanie právoplatne skončilo; návrh preto možno podať až po právoplatnom skončení trestného stíhania orgánu, rozhodnutím ktorého bolo toto konanie právoplatne skončené, teda v okolnostiach danej veci to bolo možné až po 16. februári 2006.</p> <p>Keďže okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov až 14. júna 2013, t. j. takmer po sedem a pol roku od právoplatného skončenia trestného stíhania, ústavný súd vyhodnotil toto obdobie ako obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ako aj zo skutočnosti, že samotný okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uznal sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú, dospel ústavný súd k záveru, že nečinnosťou okresného súdu došlo v súvislosti s rozhodovaním o trovách obhajoby uplatnených v súvislosti s trestným konaním k porušeniu základného práva</p>

	<p>sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na skutočnosť, že pred rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa, ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovelo.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o priznaní trov obhajoby porušené bolo.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 246/2013</p>
<p>súdca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>24. júla 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o zaplatenia peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu nevyplatenia poistného plnenia z havarijného poistenia, ktoré začalo v roku 2007.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha zaplatenia peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu nevyplatenia poistného plnenia z havarijného poistenia.</p> <p>Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú.</p> <p>Obsah súdneho spisu nepotvrďuje ani faktickú zložitosť predmetnej veci. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku namietaného konania.</p> <p>2. Sťažovateľ má určitý (negatívny) podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného konania. Uvedené správanie sťažovateľa ako účastníka konania síce nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku namietaného konania, ale možno ho primerane zohľadniť pri určení sumy finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Zo súdneho spisu vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k obdobiu dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti, rozhodujúce pochybenie okresného súdu však podľa názoru ústavného súdu spočíva v tom, že konanie ako celok je poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (najmä čo sa týka úkonov okresného súdu súvisiacich so zisťovaním pobytu svedkov a zabezpečením ich účasti na pojednávaní, úkonov súvisiacich so zabezpečením listinných dôkazov, ale aj úkonov súvisiacich so zapožičaním súdneho spisu z okresného súdu).</p> <p>Zohľadňujúc aj doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania (vyše šesť rokov bez rozhodnutia vo veci samej), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené jednak neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***
--	-----

spisová značka	IV. ÚS 316/2013
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov, ktoré začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom namietaného konania okresného súdu je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (manželstvo sťažovateľky bolo rozvedené rozsudkom okresného súdu z marca 2001, pozn.); sťažovateľka je v namietanom konaní odporkyňou.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nevykazuje znaky právnej zložitosti. Ústavný súd súčasne pripúšťa určitý stupeň skutkovej zložitosti veci vzhľadom na potrebu vykonať znalecké dokazovanie. Nijaké skutočnosti však nemôžu ospravedlniť neodôvodnene dlhý čas konania okresného súdu (osem rokov), a to, že vec nie je ešte právoplatne skončená.</p> <p>2. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako odporkyne v napadnutom konaní nemalo zásadný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Nemohol však prehliadnuť, že zisťovanie adresy, na ktorej sa zdržiava (vzhľadom na nepreberanie zásielok), trvalo štyri mesiace, neúčast' na nariadených pojednávaniach, ako aj opakovane neúspešné pokusy o dosiahnutie mimosúdnej dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré do určitej miery ovplyvnili doterajšiu dĺžku namietaného konania. Ústavný súd zohľadnil túto skutočnosť pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Ústavný súd dospel so zreteľom na doterajší priebeh napadnutého konania, v ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej, k záveru, že v namietanom konaní okresný súd konal neefektívne, predovšetkým</p> <ul style="list-style-type: none"> - v období od začatia konania do rozhodnutia vo veci samej, keď nariadil veľký počet (viac ako desať) pojednávaní, z ktorých však mnohé mali iba formálny charakter, pretože neboli pripravené tak, aby sa na nich mohlo rokovať o podstate veci, - v období po zrušení jeho rozsudku krajským súdom a vrátení mu veci v septembri 2011 na ďalšie konanie a rozhodnutie v súvislosti s nariaďovaním znaleckého dokazovania a opakovaným ustanovovaním znalcov, ako aj - vzhľadom na procesné vady „zrušeného“ rozsudku spočívajúce najmä vo zvolenom spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, nedostatočnom vykonaní dokazovania, nezrovnalostiach v ohodnotení nehnuteľností, disproporciách medzi sumami uvedenými v kúpnej zmluve a zmluve o hypotekárnom úvere a nejasnosťami v jeho čerpaní za trvania manželstva. <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 265/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	23. septembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o , ktoré začalo v roku 2001.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú.</p> <p>Obsah súdneho spisu potvrdzuje faktickú zložitosť predmetnej veci spočívajúcu vo vysokom počte účastníkov konania na strane odporcu (71) a s tým spojené problémy s doručovaním súdnych písomností, resp. so zabezpečením ich účasti na pojednávaní a pod. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri určení sumy finančného zadosťučinenia.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že sťažovateľ dvakrát požiadal okresný súd o odročenie pojednávania a na jedno pojednávanie sa bez ospravedlnenia neustanovil, a na tomto základe konštatoval, že aj sťažovateľ má určitý (negatívny) podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného konania.</p> <p>3. Zohľadňujúc aj doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania (dvanásť rokov bez rozhodnutia vo veci samej), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené jednak neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: IV. ÚS 116/2012

spisová značka	IV. ÚS 500/2013
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	3. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o , ktoré začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že spory o splnenie povinnosti zaplatiť poisťné plnenie tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložené.</p> <p>Výklad a používanie právnej úpravy obsiahnutej predovšetkým v Občianskom zákonníku sú stabilizované v pomerene rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika ich postupu v týchto veciach. Obdobne ústavný súd hodnotí aj sťažnosťou napadnuté konanie, konštatujúc, že jeho doterajší priebeh nemožno pripísať</p>

	<p>na vrub zložitosti prerokovanej veci.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jej ťarchu v súvislosti s dĺžkou napadnutého konania.</p> <p>3. Argumentáciu okresného súdu o „nečakanej opakovanej práceneschopnosti zákonnej sudkyne“ ústavný súd nemohol v plnom rozsahu akceptovať, pričom pri celkovom hodnotení priebehu napadnutého konania zobral do úvahy skutočnosť, že v období práceneschopnosti zákonnej sudkyne presahujúcom 6 týždňov bola opatrením predsedníčky okresného súdu vec prikázaná zastupujúcim sudcom.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.